USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudce Karla Ulíka a soudkyně Johany Jandusové ve věci

žalobkyně: **Therapharm, a.s.**
IČO 28519116, sídlem Zákolany 103, 273 28

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2026, č. j. 25273/26/5100-10612-703694,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) zahájil u žalobkyně dne 16. 6. 2025 daňovou kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44 a § 44a zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).
2. Dne 24. 10. 2025 správce daně vyhotovil sdělení dosavadního výsledku kontrolního zjištění, ve kterém dospěl k závěru, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň. Téhož dne vydal správce daně rozhodnutí č. j. 4463180/25/2140-31472-209004 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobkyni stanovil 10denní lhůtu k vyjádření se k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 88 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“).
3. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítala nepřiměřenost stanovené lhůty.
4. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 11. 9. 2026 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný shledal, že stanovení 10denní lhůty bylo v daném případě přiměřené a souladné s právní úpravou.
5. Dne 12. 9. 2026 podala žalobkyně proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
6. Jejím úvodem připouští, že rozhodnutí o stanovení procesní lhůty je zpravidla řazeno mezi úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem a které jsou ze soudního

přezkumu vyloučeny podle § 70 písm. c) s. ř. s. Tato judikatura je však postavena na východisku, že případnou nezákonnost takového dílčího úkonu lze napravit v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci. Tato logika však v nynějším případě neplatí. Daňová kontrola již byla ukončena 23. 11. 2025. Správce daně tak již žádnou další lhůtu žalobkyni stanovit nemůže. Zadruhé, žalovaný o odvolání rozhodl až 10 měsíců po ukončení daňové kontroly a po vydání platebního výměru na odvod. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí tak již neexistovalo žádné řízení, jehož vedení by napadené rozhodnutí mohlo upravit. Zatřetí, přezkum sporné lhůty v rámci přezkumu konečného rozhodnutí není žalobkyni dostupný, protože odvolací řízení proti platebnímu výměru bylo zastaveno podle § 112 odst. 3 daňového řádu. V rámci případného soudního přezkumu takového rozhodnutí by bylo zkoumáno pouze to, zda byly splněny podmínky pro zastavení odvolacího řízení, nikoli však zákonnost postupu finančního úřadu při daňové kontrole. Žalobkyně též poukázala na to, že zákonodárce připustil proti rozhodnutí o stanovení lhůty (na rozdíl od rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty) odvolání. Navíc v jejím případě jde o zásah mimořádné intenzity, neboť správce daně žalobkyni následně vyměřil odvod ve výši 22 456 035 Kč.

7. Po věcné stránce pak žalobkyně v žalobě argumentuje, že 10denní lhůta byla zjevně nepřiměřená, neumožnila žalobkyni řádně se vyjádřit a že odůvodnění napadeného rozhodnutí je co do řešení této otázky nesprávné, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné.

Posouzení věci soudem

8. Soud se v prvé řadě zabýval otázkou přípustnosti žaloby.

9. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

10. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

11. Rozhodnutí správce daně o stanovení lhůty k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění podle § 88 daňového řádu je procesním úkonem, jímž se upravuje vedení daňového řízení. Samo o sobě nezakládá, nemění ani závazně neurčuje hmotná práva či povinnosti daňového subjektu. Ani žalobkyně ostatně plausibilně netvrdí, že by prvostupňové a napadené rozhodnutí tímto způsobem přímo zasahovala do jejích práv. Prvostupňovým ani žalobou napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o odvodu za porušení rozpočtové kázně. K tomu došlo až později vydaným platebním výměrem správce daně č. j. 4770966/25/2140-31472-209004.

12. Případné porušení procesního práva na vyjádření samo o sobě tedy neznamená, že přímo dochází či nevyhnutelně dojde k porušení hmotných práv daňového subjektu. Žaloba proti takovému procesnímu rozhodnutí, kterým byla toliko stanovena lhůta k vyjádření v průběhu daňového řízení, je proto nepřípustná podle § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. To přímo v kontextu soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení lhůty podle § 88 daňového řádu potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 4 Afs 337/2019-34 (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 122/20, pro zjevnou neopodstatněnost).

13. Soud přitom neshledal důvodné námitky žalobkyně, že by tomu mělo být v nyní posuzované věci jinak. Její argumentace se opírala zejména o tvrzení, že namítanou nezákonnost stanovené lhůty k vyjádření nelze v jejím případě posoudit v rámci přezkumu

konečného rozhodnutí ve věci. Poukazovala přitom na to, že odvolací řízení proti samotnému platebnímu výměru bylo zastaveno podle § 112 odst. 3 daňového řádu.

14. Podle citovaného ustanovení se odvolací řízení zastaví, pokud nebyly odvolatelem odstraněny vady, které brání řádnému projednání věci. Pokud tedy správce daně v rozhodnutí č. j. 599125/26/2140-31472-209004 postupoval v souladu s tímto ustanovením, pak se žalobkyně o věcný přezkum konečného rozhodnutí (včetně posouzení námitky nepřiměřené lhůty k vyjádření) připravila sama tím, že neodstranila vady svého odvolání proti platebnímu výměru. A v případě, že správce daně řízení zastavil v rozporu se zákonem, mohla či může se žalobkyně proti tomuto rozhodnutí o zastavení řízení bránit odvoláním, potažmo správní žalobou. Pokud by uspěla, řízení o odvolání proti platebnímu výměru by pokračovalo a žalobkyně by v jeho rámci mohla namítnout právě i to, co namítá nyní, tedy že lhůta k vyjádření stanovená správcem daně v rozhodnutí ze dne 24. 10. 2025 byla nepřiměřeně krátká. Tyto námitky soudy běžně přezkoumávají (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 6 Afs 126/2021-41, či ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Afs 212/2019-50). Ať tak či tak, nejde o žádný výjimečný případ, u něhož by se žalobkyně z objektivních důvodů nemohla domoci posouzení námitky přiměřenosti lhůty v rámci přezkumu platebního výměru o odvodu za porušení rozpočtové kázně, resp. meritorního rozhodnutí o odvolání proti němu, a potažmo případné nápravy. Soudní ochrana jejích práv je tak účinně zajištěna právě možností soudního přezkumu konečného rozhodnutí ve věci. Nejde tak o porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

15. Pro dokreslení soud podotýká, že obdobně soudy odmítají žaloby proti jiným rozhodnutím, kterými byly stanoveny také pouze procesní lhůty (viz například rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022, č. j. 56 A 6/2021-34, odst. 14–17, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2015, č. j. 29 A 112/2024-24, kde šlo o rozhodnutí stanovující lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2016, č. j. 7 As 318/2015-27, kde šlo o rozhodnutí stanovující lhůtu k doplnění plné moci o podpis zmocnitele, nebo usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2013, č. j. 57 A 22/2013-21, č. 2957/2014 Sb. NSS, kde šlo o rozhodnutí určující lhůtu k podání žádosti podle stavebního zákona).

16. Z výše uvedených důvodů soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť na něj dopadá kompetenční výluka podle § 70 písm. c) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

18. Za dané procesní situace se soud logicky již nezabýval návrhem žalobkyně na přiznání osvobození od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2026

Josef Straka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.